

ಒಬ್ಬ ರಾಜಕಾರಣೆಯಾಗಿ, ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ, ಹಣಕಾಸು ತಜ್ಜ್ಞರಾಗಿ, ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸಂಪಟಕರಾಗಿ, ಮಾನವೀಯ ಗುಣಗಳ ಮೂರ್ತೆ ರೂಪರಾಗಿ, ಕವಿಯಾಗಿ, ಭಕ್ತಿಭಂಡಾರಿಯಾಗಿ ಬಸವಣ್ಣ ಏರಿದ ಎತ್ತರ ಅನೂಹ್ಯವಾದದ್ದು. ಇಷ್ಟೇಲ್ಲ ಆಗಿಯೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ನಿತ್ಯ ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಪೂರ್ವ ಒಳನೊಟಗಳಿಂದ ಜೀವಪರ ನಿಲುವಿನಿಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮನವನ್ನು ಸದಾ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಅಭಿಜಾತ ಪ್ರತಿಭೆಯಿಂದ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೂ ಅದರ ಪ್ರತ್ಯೇಕನೆಯಿಂದ ದೂರವ್ಯಳಿದು ಸಾಮಾನ್ಯರ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ, ಅರಿವಿಗಾಗಿ ವಚನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲೀ ಮುನ್ನಡೆದು ಯುಗಪ್ರವರ್ತಕರಾದರು.

ಕರುಣೆಯ ಗಂಗಾನದ - ಬಸವ ದಳಾಯಕರು

ಹಬ್ಬಿಕ್ಕೆ ತಂದ ಹರಕೆಯ ಪರಿ
 ತೋರಣಿಕ್ಕೆ ತಂದ ತಲ್ಲಿರ ಮೇಯಿತ್ತು
 ಕೊಂದವರೆಂಬುದನರಿಯದೆ
 ಬೆಂದ ಒಡಲ ಹೆಲೆಯ ತೋಯಿತ್ತು
 ಅದಂದ ಹಟ್ಟಿತ್ತು ಅದಂದ ಹೊಂದಿತ್ತು
 ಕೊಂದವರುಳಿದರೆ ಕೂಡಲಸಂಗಮ ದೇವ

ಯೆ, ಕರುಣೆ, ಅನುಕಂಪ, ಮಾನವೀಯತೆ ಇತ್ಯಾದಿ
ಸಮಾನಾರ್ಥಕ ಪದಗಳ ಈ ಉನ್ನತ ಸದ್ಗುಣ ಜೀವ
ಲೋಕವನ್ನ ಪೂರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕಾಲ, ದೇಶ, ಜನಾಂಗ,
ಧರ್ಮಗಳ ಭೇದವಿಲ್ಲದೇ ಎಲ್ಲ ಮೊನವರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಇದು
ಸಾಧಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಮಾನವ ಪ್ರಾಣಿ ಭೇದವಿಲ್ಲದೇ
ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಕೆಲವೋಮ್ಮೆ ಸುಪ್ರವಾಗಿ, ಕೆಲವೋಮ್ಮೆ
ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ದೃಗ್ಂಡ್ಯಾಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಯೊರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ
ಇದು ತುಂಬಿ ತುಳುಕುವಂತೆ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೋ ಅಂತಹ
ಉನ್ನತ ಜೀವನಗಳು ಮನುಕುಲದ ದಿವ್ಯ ಜೀವನಗಳಾಗಿ ಕಂಡು
ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳೂ, ದಾರ್ಶನಿಕರೂ,
ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಕರುಣೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯಶಾಲೀ ಗುಣದ ಗುಣಾಗಾನವನ್ನು
ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು
ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸುಶಿದ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ
ಗುಣವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿ ಕೊಂಡರೆ ಅದರ ಜೀವದ ಗೆಳೆಯರಾದ
ಇತರ ಗುಣಗಳೂ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಬಂದು ಜೊತೆಯಾಗುತ್ತವೆ.
ಸತ್ಯ, ಅಂಧಿಂಸ, ಪರೋಪಕಾರ ಎಂಬ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಗಾತಿಗಳು ಸದಾ
ಒಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಇರುತ್ತವೆ. ವೇದ, ಉಪನಿಷತ್ತಗಳು, ಬೌದ್ಧ, ಜ್ಯೇಂಸ,
ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮಗಳು ದಯಾಗುಣದ ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯ
ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾರಿ ಹೇಳಿದೆ. ಭಾರತದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಬದುಕಿನ
ಮೂಲಭೂತ ಅಂತಹೇ ಅಗಣಿತ ಗುಣದ ಕೇಂದ್ರ ವಾಗಿರುವ
ದಯಾಗುಣ ವಾಗಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಶಿವಿರಪ್ರಾಯವಾಗಿರುವುದು
'ದಯವೇ ಧರ್ಮದ ಮೂಲ' ಎಂಬ ಬಸವ ದಣ್ಣಾಯಿಕರ

బి.ఎం.రాజశేఖర, తీక్ష్ణకరు
M:9900705323

ಉಪಕಥಗಳು ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ರಚನೆಯಾಗಿರೆ. ರಾಮಾಯಣದ ಜನಸ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದದ್ದೇ ಕರುಣಾ ರಸ ಎನ್ನುವುದು ಇದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದಿಕವಿ ಮಹಾಕ್ವಾಲೀಕಿಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮಹಾಗಟ್ಟಿದ್ದ ಕರುಣೆ, ಬಾಣದೇಟಿಗೆ ಸಿಲುಕೆ ಆಕುಂದನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಧರೆಗುರುಳಿದ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಟ್ಟಿಯೋದೆಂದು ತಮಸಾ ನದಿಯಂತೆ ಹರಿಯಿತು. ಅಂದು ಹರಿದ ಕರುಣಾರಸ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಮಾನವ ಕುಲವನ್ನು ಪೂರೆಯುತ್ತಿದೆ, ಆವರಿಸಿದೆ. ವಾಲ್ಯೀಕಿಯ ಕ್ಷಮೆಯಿಂದ ಬೇಟಿಗಾರ ಪಾವನನಾದರೆ, ದಯಾಗುಣದ ಮಹಾಪೂರದಿಂದ ಕೈಂಚ ಪಕ್ಷಿ ಜೀವ ಪಡೆಯಿತು. ಜೀವಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲದೆಯೂ ಒಳಿತನ್ನೇ ಮಾಡುವ ದಯೆ, ಕ್ಷಮೆ, ಸತ್ಯ ಅಹಿಂಸೆ, ಪರೋಪಕಾರ ಎಂಬ ಸಂಜೀವಿನೀ ಗುಣಗಳು ಹೊಸ ಹೊಸ ರೂಪ, ಕಂಭಗಳಿಂದ ಮರುಮಟ್ಟು ಪಡೆಯುತ್ತೇ ಲೋಕೋಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ.

ಕನ್ನಡದ ದಂಡನಾಯಕ ಬಸವರಾಸರು ಇದನ್ನು ತುಂಬ ಅದುತ್ವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸುಂದರ ಚಿತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಹಾಗೆ ಜಿತ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಸವಣ್ಣ ಎಂಬ ಕನ್ನಡದ ಶ್ರೇಷ್ಠಕವಿಯ ವದೆಯಿಂದ ಬೀಳಿದ ತಂಗಾಳಿ ನಮ್ಮೆದೆಯಾಳದಲ್ಲಿರುವ ರಸ ಸರೋವರವನ್ನು ಮಿಡಿದು ಜೀವಂತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆ ರಸ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಓದುಗನೇ ಕವಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ, ಉನ್ನತ ಭಾವಗಳು ಉಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಅಸಂಖ್ಯ ಸಂಭವಿ ಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನೂರಾರು ಪುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಾಲ್ಕುರು ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕಾವ್ಯದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮೆದುರು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ತಂದ ಹರಕೆಯ ಕುರಿ ” ಎನ್ನುವ ಮೊದಲ ಸಾಲನ್ನೀ
ಹಬ್ಬದ ಸಂಪ್ರಮಾನನ್ನು ಹರಕೆಯ ಕುರಿಯ ಅಂತ್ಯದ ದಾರುಣ
ಸಂಗತಿಗಳಿರೆದನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮುಖಾಮುಖೀಯಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ.
ಪ್ರತಿದಿನದ ನಿರಂತರವಾದ ದುಡಿಮೆಯ ಮಧ್ಯ ಬರುವ
ಮುದಗೋಳಿಸುವ ಹಬ್ಬ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೀಡಿ ಸಂಪ್ರದಾಯ
ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂತೋಷವನ್ನು
ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಕುರಿಯ ಆಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜೀವಂತವಾಗಿ
ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದ್ವೆವಕ್ಕೆ ಹರಕೆ ತೀರಿಸುವ
ಸಲುವಾಗಿ ಕುರಿಯನ್ನು ಬಲಿಕೊಡುವ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಘಟನೆಯೂ
ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಸಂಭವಿಸಲಿದೆ. ಬಹುಶ: ಬಸವಣ್ಣ ಯಾವುದೋ
ಕಾರ್ಯಾರ್ಥ ಬೀರಿದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ದೃಶ್ಯ ಆತನ
ಮೃದು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿತು.
ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಹರಕೆಗಳು ಮೌಷ್ಯ ಎಂಬ ಅರಿವು ಬಸವಣ್ಣನಿಗೆ
ಜನ್ಮಜಾತವಾಗಿಯೇ ಒಂದಿತ್ತು. ಮಾನವ ಜೀವಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯಿರದ ಆ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುರಿಯ ಪ್ರಾಣಿಹರಣವಾಗುವುದು ಬಸವಣ್ಣನ
ಮನವನ್ನು ಕಲುಕಿತ್ತು. ಸೋಜಿಗವೆಂದರೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವೆಂಬ
ಸಂಗತಿ ಆ ಕುರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತೀಳಿದಲ್ಲ. ಅದು ತನ್ನ ಸುತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ
ಯಾವ ಸಂಗತಿಗೂ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದ ಬಡಲ ಹೊರೆಯ’
ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಲಂಕಾರಕ್ಕೆಂದು ತಂದ, ಸುತ್ತ ಹರಡಿದ್ದ ಮಾವು,
ಬೇವು, ತೆಂಗು ಶತ್ಯಾದಿ ಚಿಗುರು ಸೊಷ್ಟುಗಳನ್ನು ಸವಿಯುವುದರಲ್ಲಿ,
ತನ್ನ ಹಸಿದ ಹೆಚ್ಚಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ತನ್ನಯಾವಾಗಿ
ಮೃದುರೆತಿದೆ. ಇದು ಬಸವಣ್ಣ ಎಂಬ ಕವಿ ಹೃದಯಿಯ ಸಂಕಟವನ್ನು
ಹೆಚ್ಚಿಸಿ. ಬಹುತೇಕ ಆತನ ಹದಯಿದಲಿವ ಕರ್ತೃತ್ವಾರ್ಥ ಕೋರಿನ

ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ, ದಯೆ, ಪರೋಪಕಾರ ಎಂಬ ಗುಣಗಳು ಸದಾ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಒಂದರ ಹೊರತು ಇನ್ನೊಂದು ಪೂರ್ಣವಾಗಲಾರದು ಎಂಬ ದಿವ್ಯ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಬಸವಣ್ಣ ಈ ಕವಿತೆಯ ಮೂಲಕ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇಡೀ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಶೈಷ್ಟ ಕವಿತೆ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಶೈಷ್ಟ ತತ್ತ್ವವೋಂದನ್ನು ಯಾವ ಭಾರವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾಗಿ, ಆದ್ವರ್ವಾಗಿ ಓದುಗರಿಗೆ ದಾಖಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜೀವಪರವಾದ ಕಾವ್ಯಗುಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಒಳ್ಳಿಯ ಕವಿತೆಗೆ ಇದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಕಾಲದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ದಾಟಿ ಇಂದಿಗೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಮನ್ನನ್ನು ತನ್ನಡಿಗೆ ಸೇಳಿದೆ ಚರ್ಚಿಸಲು, ವಿಶೇಷಿಸಲು, ಮಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಅದಂದೇ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು ಅದಂದೇ ಹೊಂದಿತ್ತು ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ
ಸಾಫರಿದ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನು ನಮ್ಮೆಡುರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತರುತ್ತಾರೆ.
ಮೂರ್ತಿಯಾದುದ್ದೀಪ್ತಾ ಪ್ರಳಯವಾಗಲೇಬೇಕು ಎಂಬ
ಉಚ್ಛರವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೂ, ಇರುವವರೆಗೆ ಮಾನವೀಯ
ಹೆಲ್ಲಿಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕರೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಕೊಂದವರು
ಇದರೇ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮ ದೇವಾ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ
ಜೀವಹತ್ಯೆಯ ದಾರು ದಾರುಣ ಮನಸ್ಸಿಗಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದು
ಅಹಿಂಸೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಂತೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ.
ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಂದ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಹರಿಗೆಗಳನ್ನು
ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾ ದಯಾಗುಣದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾರುತ್ತಾರೆ.
ಅಂತಿಮವಾಗಿ ದಯೆ, ಕರುಣೆಗಳ ಗಂಗಾ ನದಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು
ಮೀರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಪಾವನರನಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇಡೀ ವಚನದ ಶಕ್ತಿಯೇ ಕೊನೆಯ ಸಾಲು. ಇನ್ನೊಂದು ಜೀವವನ್ನು ಹತ್ಯೆ ಮಾಡುವವರು ತಾವು ಮುಂದೊಮ್ಮೆ ಅಳಿಯು ವರೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಾಣಿ ಅಥವಾ ಮಾನವ ಯಾರನ್ನೇ ಆಗಲೆ ಹತ್ಯೆ ಮಾಡುವವರು ಆ ಕೊಂದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೇಲೈಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಬೌದ್ಧಿಕ ಚಾರ್ಣಾಕ್ಷರೆ, ದೈಹಿಕ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಯಾವುದೂ ಆತನನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಉಳಿಸಲಾರದು. ಕೊನೆಗೂ ಉಳಿಯವುದು ಮಾನವೀಯವಾದ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಗಳು ಹಾಗೂ ಅಪ್ರಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಎತ್ತರದ ಸ್ಥಾನಗಳಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವೈಕ್ಯತ್ವವಾಂದೇ ಎನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ರಾಜಕಾರಣೀಯಾಗಿ, ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ, ಹಣಿಕಾಸು ತಜ್ಞರಾಗಿ, ಅಪ್ಯಂತಮ ಸಂಪರ್ಕಕರಾಗಿ, ಮಾನವೀಯ ಗುಣಗಳ ಮೂರ್ತಿ ರೂಪರಾಗಿ, ಕವಿಯಾಗಿ, ಭಕ್ತಿಭಂಡಾರಿಯಾಗಿ ಬಸವಣ್ಣ ಏರಿದ ಎತ್ತರ ಅನೂಹವಾದದ್ದು. ಇಷ್ಟೇಲ್ಲ ಆಗಿಯೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ನಿತ್ಯ ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಪೂರ್ವ ಒಳನೋಟಗಳಿಂದ ಜೀವವರ ನಿಲುವಿನಿಂದ ಪ್ರತಿಶೀಲಿಸುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮನವನ್ನು ಸದಾ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಅಭಿಜಾತ ಪ್ರತಿಭೆಯಿಂದ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೂ ಅದರ ಪ್ರಲೋಭನೆಯಿಂದ ದೂರಪ್ರಾಳಿದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಬೆಳಿಗಾಗಿ, ಅರಿವಿಗಾಗಿ ವಚನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲೇ ಮುನ್ನಡೆದು ಯುಗಪ್ರವರ್ತಕರಾದರು. ಒಬ್ಬ ಕವಿ ತನ್ನ ಅನುಭವದ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಶೇಕಡಾ ಹತ್ತನ್ನು ಮಾತ್ರ ರಚಿಸಬಲ್ಲ ಎಂಬ ಹಳೆಯ ಮಾತ್ರಾಂದಿದೆ, ಹಾಗಾದರೆ ಇಡೀ ಬಸವಣ ಹೇಗೆಿರುಬುದು? ಆದಕಾಗಿಯೇ ಆತ ವಿಶ್ರಾಂತಿ.

ಅಕ್ಷಯ ತೃತೀಯ ಮತ್ತು ಭಾವ ಸಂಬಂಧದ ಬಸವಣಿ

ଶାଖ ମୂଳ ଶୁଳ୍କପ୍ରକ୍ଷେତ୍ରରେ ଦିନପଞ୍ଚ ଅଛି ଯ ତେଣେ ଏହିଏ ଆଜିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲାମାତ୍ରାଣିବେ.

ಕ್ಕೆಯ ಎಂದರೆ ನಾಶವಾಗುವದು. ಅಕ್ಕೆಯ ಎಂದರೆ ನಾಶವಾಗೇ ಇರುವುದು. ಅಂದರೆ ವ್ಯಾಧಿಸುವುದು

ಉಂದಧರ್. ಈ ದಿನ ಅದಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರೂ ಅದು ವ್ಯಾಧಿಸ್ತಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ತುಳ್ಳ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮಂಗಳಕರವಾದುದು. ಅಂತಹೀಲಾಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ, ಮದುವೆ, ಲಾಪನಯನ, ಗೃಹಪ್ರವೇಶ, ಹೊಸ ವ್ಯವಹಾರ ಆರಂಭ, ಬಂಗಾರ ಖರೀದಿ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಸುಮುಕೂರ್ತದ, ಪಂಚಾಂಗಮುದ್ದಿಯ ದಿನವೆಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಪೋರಾಣಿಕವಾಗಿ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಲೋಕಿಸುವುದಾದರೆ, ಮಹಣಿ ವೇದಮ್ಯಾಸರು ಗಳಿಗೆಯಿಂದ ಮಹಾಭಾರತ ಮಹಾಕಾವ್ಯ ಬರೆಯ ಉರಂಭಸಿದ ದಿನ. ಶ್ರೀವಿಷ್ಣು ಪರಶುರಾಮವಾಗಿ ಅವಶಾರವೆತ್ತಿದೆ ದಿನ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಅಣಿ ಬಲರಾಮ ಜನ್ಮಿದ ದಿನ. ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಅಕ್ಕಯ ಪಾತ್ಯಯನಿತ್ತ ಸುದಿನ. ಪವತಿ ಗಂಗಾಮಾತೆ ನದಿಯಾಗಿ ಧರಿಗಳಿಡ ದಿನ. ಕುಬೇರನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಯಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುವ ಶುಭ ದಿನ. ಶ್ರೇತಾಯುಗ ಆರಂಭವಾದ ದಿನ. ಸೀತಾಮಾತೆ ಅಗ್ನಿ ಪರಿಣಿತ್ಯಾಯಿಂದ ತಾನು ಪರಿಶುದ್ಧಿಂದ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಮತ್ತು ರಾವಣ ತನ್ನಣಿ ಕುಬೇರನಿಂದ ಪಡೆದಲಂಕಿಯನ್ನು ಸ್ವಂತ ಲಂಕಿಯನ್ನಾಗಿಸಲು ಭಾವಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ ದಿನ. ಇರಲಿ.

ಅನುಭವ ಮಂಟಪ ಮುಖಾಂತರ ಜನತೆಗೆ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂದೇಶ ಬೀರಲು ಶ್ರಮಿಸಿದರು. ಅಕ್ಷಯಮಹಾದೇವಿ, ಮಾದಾರ ಜೆನ್ನಯ್ಯ, ಹರಳಯ್ಯ, ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯ ಇನ್ನು ಅನೇಕ ಶರಣರು ಇವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಶರಣ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮುಖೇನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಮಾನತೆಗಾಗಿ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದರು. ಮುಂದೊಮ್ಮೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕ್ಷಾಂತಿಯಾಗಿ ಕೊನೆಗಳಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮನಾಥನ ಸ್ವಿಧಿಗೆ ಬಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಸಂಗಮನಾಥನಿಗೆ ಅರ್ಹಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಈಗ ಇತಿಹಾಸ.

ಇಲ್ಲಿ ಅವರ ಜರಿತೆ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಅಪ್ಯಾ ಅವರ ತಕ್ಷ ಮುಖ್ಯ ವಾಗುತ್ವ. ಈ ಮಹಾನ್ ಸಾಧಕರ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಗ್ರಂಥಗಳು ಪ್ರಪಂಚದ ನಾನಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ ಗೊಂಡಿವೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಬಸವಣಿನವರ ಬಸವ ಜಗ್ಗಾಲಿಂಬಿನ್ನು ಸೇರಿ ಕ್ಷಾಂತಿ ಸಾಧಕರು ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯವಸ್ತುನಿರ್ತರೆ ಶಿವದರ್ಶನ ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ತತ್ವವನ್ನು ಆದ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು "ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಿಃ" "ಶಿವೋಹಂ" ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಬಸವಣಿನವರು ಒಬ್ಬ ಅಂತರ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಸಾಧಕರು ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

"ಕಳಬೇಡ ಕೊಲಬೇಡ"

ಇಬ್ಬರೆಂದು ಮದುನೋಡಾ
ಕೂಡಲಸಮಗಮದೇವನಲ್ಲದಿಲ್ಲಂದಿತ್ತು ವೇದ"

ವೇದೋಪನಿಷತ್ತು ಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ದೇವ ಒಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ, ಅವನ ಸರೂಪಗಳನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

"వాను అనుదేనేను? ఏను అనుదేనేను?

నన్నాను లస్యాచసను? నన్నాను లస్యాచసను?
ఆత్మవేను? తివనేను?

ಆತ್ಮವನು ತಿಳಿದರೆ, ತಿವನು ಅರಿತಂತೆಯೇ;
ಓವೆಸ್‌ಹಾರಿ ಐದರೆ ಹಿವೆಸ್‌ಹಾರಿ:

ಆತ್ಮಭೂದ್ವ ಅರಂದರ ಶಿವಸನ್ನಾಧ;
ಕೂಡಲಸೆಂಗಮದೇವನೇ, ಆತ್ಮವೇ ನಿನ್ನ ಸ್ತಿತಿ."

ఈ వచ్చెనదల్లి ఆత్మవ్యవరీతరే శివదత్సన సాధ్య ఎన్నువ ఇంగితవన్ను సారుతుదే. ఇదే తత్త్వవన్ను ఆది శరంగాచాయారు "అవం బ్రహ్మాణ్డికి" "తిపోయం" ఎందు తిళిసిద్దారే. హాగాగి బసవణ్ణనవరు ఒబ్బ అడ్డత సిద్ధాంత సాధకరు ఎన్నిశొభ్యతారే. "కళబేడ కొలబేడ"

"ದಯವೇ ದರ್ಮದ ಮೂಲ" "ಅಯ್ಯಾ ಎಂದರೆ ಸ್ವರ್ಗ" "ನಿಮ್ಮೆ ನಿಮ್ಮೆ ವೀನ ನ ದ - ತ ನ ವ ಸಂತೇಸಿಕೊಳ್ಳಿ" "ಹಂಚಿ ಉಂಡರೆ ಹಸಿವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಮುಂತಾದ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಧಿಸುವ ನೈತಿಕ ಉಪದೇಶದ ಸಂದರ್ಶನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದರೂ ಯಾವುದೇ ಗ್ರಂಥ, ಅಥವಾ ಸಾಧಕರ ತತ್ವಗಳು ಮಾನವೀಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮನುಜ ಕುಲದ ಉದ್ದಾರಕ್ಷಣೆಯ ಜಡರೆ, ಜಾತಿ ಮತ, ಪಂಥ ಯಾವುದೂ ಲೇಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಾಧಕರು ಲೋಕ ಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ಲೋಕ ಘರ - ಎರಡನ್ನೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಎಂದೇ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇವರಿಂದ ಕ್ಷಯ ಅಂದರೆ ಶಾಶ್ವತ ಅಲ್ಲ ಎಂದರ್ಥ. ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸಾಧನೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ಘರ - ಇವರಿಂದ ಆಕ್ರಿಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವು ನಾಶವಾಗದ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯನ ಮೋಕ್ಷವೆಂಬ ಶಾಶ್ವತ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಜಗತ್ತೋತ್ತಿಬಸವಣಿನವರಂತಹ ಎಲ್ಲ ಮಹಾನ್ ಸಾಧಕರ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸ್ಯಂ ಉದ್ದಾರವಾಗುವದಲ್ಲದೇ ಸರ್ವ ಸಮಾಜಗಳು ಉದ್ದಾರವಾಗಬಹುದು. ಆಗ ಅದೊಂದು ಬಸವಣಿನವರ ಭಾವ ಸಂಬಂಧದ ಮತ್ತು ತತ್ವಜರಣೆಯ ಸಾಧಕ "ಬಸವ ಜಯಂತಿ" ಆಚರಣೆ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡೆ.

